

flon indgivet Forslag til en Jagtlov for Færøerne, der isærdeleshed sigter til at værne om retlig og usforstyrret Afbenyttelse af de paa Derne værende Fuglebjerger, Sælhundenes Opholdssteder og Ederfuglevarp, hvilke Gjenstande ere af særegen Interesse paa Færøerne, hvor alle Øigderne ere beliggende ved Strandkanten, og hvor især Fuglefangsten i de saakaldte Fuglebjerger udgjør en af Indbyggernes Næringsveie. Det er med Hensyn til denne Næringsvei fremhævet, at den ved usforsigtig Omgang, især ved Skydning og anden Allarm og Støien, udsættes for at forringes og tilsidst tilintetgjøres, idet Fuglen derved bliver skræmet, styrter i vild Fart ned fra Bjerget, river med sig Eg eller Unger og bliver sty for Mennesker, samt, naar Forstyrrelsen, især i Bærpetiden, er hyppig, og fortsættes det ene Aar efter det andet, tilsidst aldeles bortfferner sig. Især er Ederfuglen af en meget sty Natur, saa at den ved gjentagen Skydning paa eller i Nærheden af de tilvante Bærpesteder aldeles forlader disse, ikke at tale om, at nye Bærpesteder ikke lade sig oprette, medmindre Fuglen kan forskaffes Fred for Forstyrrelse. Ogsaa Sælhundenes tilvante Opholdssteder, især de saakaldte Later, maa fredes for Skydning, for at de ikke skulle forlade disse og søge bort.

Vel havees paa Færøerne for Tiden endnu kun temmelig ubetydeligt Ederfuglevarp, men det er af Lagthinget anseet ei usandsynligt, at samme i Tiden kunde tiltage, og der paa Derne give et større Udbytte. Imidlertid kan dette ikke ventes opnaaet, saalænge det allerede ved Rescript af 23de Juni 1784 forbødte Drab af Ederfugle, samt Skydning i Nærheden af de Steder, Fuglen søger, ustraffet gaaer i Svang.

Det maa saaledes antages, at der er Trang til en ny Jagtlov for Færøerne og det saa meget mere ifølge de paa disse Der stedfindende særegne Forhold, navnlig den Jordfælelsesfabet, den store Udskydning af det saakaldte Odelsgods og de deraf følgende forskellige Forvillinger, i Forbindelse med at forskjellig Ufsik efterhaanden er kommen i Brug med Hensyn til Jagtens selvraadige Udøvelse, der

lægger Hindringer i Veien for en hensigtsmæssig og retlig Afbenyttelse af samme.

Da nu dertil kommer, at den af det særøiske Lagthing foreslaaede Jagtlov i det væsentlige slutter sig til den efter Forhandling med det islandsske Althing udgivne Anordning af 20de Juni 1849 om Jagten i Island, hvor Forholdene tildeels ere lige, saa har Regjeringen antaget, at der er Grund til i det Hele at tage Lagthingets Indstilling tilfølgende ved at forelægge Rigsdagen en næsten ganske i Overensstemmelse dermed affattet Jagtlov for Færøerne.

Ved derfor at henvise til det som Bilag medfølgende af Lagthinget affattede Lovforslag med tilfødte Motiver, skal man med Hensyn til de enkelte Paragrapher indskrænke sig til følgende Bemærkninger.

ad § 1.

Ved at fremsende Lagthingets Lovforslag har vel Amtmanden over Færøerne med Hensyn til denne Paragraph bemærket, at det ei synes rigtigt, at der til Gyldigheden af en Beslutning om Haugers Fredning for Skyden, fordres, at Besidderne af Halvdeelen af en Hauge, der vedtage en saadan Beslutning, tillige skulle udgjøre det halve Antal af dem, der have Eiendomsret eller Brugsret i Haugen. Det kan nemlig formedelst den udstrakte Udskydning af Haugernes Marketal let indtræffe, at den Halvdeel af Besidderne, som modsatte sig Fredning, tilsammen kan besidde en liden Dvotadeel af hele Haugens Marketal, og Amtmanden har i Henhold hertil formeent, at, naar Sameierne af en Hauge ikke kunne blive enige om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Jagten i Haugen, den Mening da bliver den gjeldende, som vedtages af dem, der besidde Halvdeelen af Haugens Marketal. Men ligesom dette Hensyn alene til Eiendomsbesiddelsens Omfang ei lader sig forene med den ogsaa af Amtmanden tiltraadte Hovedsætning i Paragraphen, at alle Besidderne, uden Hensyn til Omfanget af deres Besiddelse i Haugen, skulle have lige Jagtret, saaledes har Lagthinget, der maa forudsættes note at kjende de locale Forhold paa Derne, efter forudgaaen